

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

NOBODY EVER TELLS THIS STORY

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: EZT A TÖRTÉNETET SOHA SENKI NEM MESÉLI EL

A második világháború végén mindenki kimerült volt.

A legyőzöttek mindent elveszítettek, amit éveken át építettek. A győztesek megnyerték a háborút, de most el kellett dönteniük, milyen legyen a jövő.

Az emberek fáradtak voltak, mégis reménykedtek. Senki sem akarta feladni. Ilyen az emberi természet. De soha ne felejtsük el, hogy minden férfi mögött általában ott áll egy nő, még ha a történelem ritkán említi is.

Amerika exportálta a tudását, hogy segítsen újjáépíteni a szétzilált gazdaságokat. Ugyanakkor azt tette, amit Amerika mindig is a legjobban csinált: üzletelt. Nőttek a gyárak, nőttek a profitok, és minden évben új termékek jelentek meg. Némelyik létező igényekre felelt. Mások olyan vágyakat teremtettek, amelyekről az emberek nem is tudták, hogy léteznek. Az 1950-es évek vége felé óvszerhegyek árasztották el a piacot. A hivatalos indok elég egyszerű volt: védelem a betegségek ellen. Senki sem akart meghalni.

De minden éremnek több oldala van.

A termék nem volt különösebben olcsó, és a rendszeres használata bizonyos elkötelezettséget kívánt a pénztárcától. Kis befektetéssé vált.

Mindenkinél volt legalább egy. Elrejtve. Összehajtva. Egy pénztárcában álcázva, a megfelelő vészhelyzetre várva.

Az eredmény kiszámítható volt.

A születési arányszám csökkenni kezdett.

Az első cég, amely észrevette, egy német cumisüveg- és cumigyártó volt. A könyvelők mindenki más előtt látták. Az eladások csökkentek. A fogyasztás

csökkent. Kevesebb baba kevesebb vevőt jelentett.

Értekezletek következtek.

Tervek következtek.

Befektetéseket javasoltak.

De volt egy alapvető probléma.

Babákat nem lehet laboratóriumban venni.

Meg kell születniük.

A cég küzdött, hogy megoldást találjon. Úgy tűnt, semmi sem működik.

Ekkor a tulajdonos úgy döntött, hogy meglátogat egy fontos olasz vevőt Nápoly közelében, egy jelentős nagykereskedőt, akinek figyelemre méltó tehetsége volt nagy mennyiségű áru mozgatásához.

Az üzleti megbeszélés jól sikerült.

Aznap este az ügyfél vacsorára hívta.

Vacsora után, tökéletes olasz stílusban, közölték a vendéggel, hogy éjszakára gondoskodtak egy „takaróról”.

Csak hogy ez nem volt közönséges takaró.

A hálósobában egy hetvenöt éves orosz nő várta, aki magabiztosan állította, hogy negyven.

Szerinte a társaság volt az első.

A pénz csupán ürügy volt.

Ragaszkodott hozzá, hogy a hála mindent megmagyaráz.

A német nem volt teljesen meggyőzve.

Én sem vagyok.

Valójában gyanúsan úgy hangzott, mint én és az átkozott egydolláros ajánlatom.

Miután befejezték az esti szertartásukat, a német üzletember végre eléggé megnyugodott ahhoz, hogy bevallja a problémát, amely gyötörte.

Az orosz nő türelmesen végighallgatta. Aztán, ahogy a nők évszázadok óta teszik, miközben a férfiak értekezleteket tartanak, előállt az évszázad ötletével.

„Építsen saját óvszergyárat.”

Az üzletember rámeredt.

Nem értette, mi köze az óvszernek a cumisüvegekhez és a cumikhoz.

Látva a zavarát, folytatta.

„A nyersanyag már most is Délkelet-Ázsiából jön. A gyártási költségek alacsonyan tarthatók. A szállítás alig befolyásolja a végső árat. Adjon el minőségi termékeket megfizethető áron. A haszonkulcs egy részét tekintse befektetésnek.”

A német még mindig nem látta az összefüggést.

Aztán jött az igazi ötlet.

„Minden száz legyártott óvszerből tíz legyen hibás.”

Az üzletember majdnem megfulladt.

„Hibás?”

„Csak egy apró lyuk. Akkora, mint egy tű. Láthatatlan.”

Csend.

Aztán hozzátette:

„A többi elintézik a babák.”

A német kitört nevetésben.

Elvégre német volt, és a németek általában jobban szeretik a statisztikát a csodáknál.

De a hazafelé tartó repülőúton a nevetés elhalványult.

Az ötlet megmaradt.

Aztán gondolattá vált.

Aztán lehetőséggé.

Aztán mantrává.

Végül felhívta az orosz nőt, és meghívta, hogy csatlakozzon a projekthez.

Teljes szabadságot ajánlott neki a díjazás tekintetében.

Bármilyen összeget akart írni a havi csekkjére, azt elfogadják.

A születések száma helyreállt.

A fogyasztás helyreállt.

A cumisüvegüzlet helyreállt.

És idővel az emberek szinte teljesen megfeledkeztek az óvszerekről.

Néhányan még mosni is kezdték őket, kiteregették száradni, és újra használták.

Egy kis nápolyi varázslat.

Ferdinando